

Ristningen är ställvis otydlig. I första ordet **suain** äro stavens topp och bistavens ändar fullt tydliga i **a**, runan för övrigt skadad genom avflagning, vilket ock är fallet med **n**, varav eg. blott spetsen av h. bistaven är i behåll. Ordet »och» är ristat **nuk**; B. 925 visar därefter en punkt, som nu ej kan fastställas. I **suainal[tr]** är stenen avslagen nedanför **l**, dock synes nedtill 4 cm av **t**.

Å högra sidan är det första synliga 2 cm av foten till **a** i **[ra]istu**, av vars **u**, såsom redan i B. 925, blott nedra hälften är i behåll med staven lutande åt höger, vilket ock är fallet i övriga **u**.

På stenens mittyta utom slingan står **fapur**, och av dennes namn finnes slutrunan **l** i behåll i slingan nedom **u** i **suain**.

Med de från B. 925 hämtade runorna inom [ ] är inskriften alltså följande:

**suain nuk suainal[tr · ra]istu — —l fapur**  
                   5           10       15           20                   25

Namnet **suainaltr** motsvarar *Svenaldus de Rutuvik Vbott*. SD. IV, 646 (1339, afskr.).

Översättning: Sven och Svenald reste (denna sten efter —l, sin) fader.

## 101. Skinberga (Skönberga) prästgård, Hammarkinds hd.

Pl. XXIII. Fig. 3 (efter E. Ihrfors).

**Litteratur:** E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 41, teckn.

De två bitar av en runsten, som E. Ihrfors avbildat i *Ostrogothia sacra*, lägo enligt hans meddelande på 1870-talet som förstugubro i kyrkoherdens arrendatorsbostad. Vid mitt besök 1907 kunde styckena icke återfinnas. Socknen kallas ock Skönberga.

Det ena stycket innehåller runorna — **litu · kiar** — 'lätö göra', det andra: **· iskii** —, vilka troligen tillhöra ett namn, sannolikt, såsom Ihrfors föreslår, *Æskil*.

## 102. Kaga prästgård, Hanekinds hd.

Pl. XXXIV. Fig. 1.

**Litteratur:** W. 91; P. A. Säve, *ATS*. I, s. 82, teckning; C. F. Nordenskjöld, *Östergötlands fornminnesför. tidskr.* I, s. 18, teckning; *Reseber.* 1870, s. 25, teckn. pl. I; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 30, teckning.

Enligt P. A. Säve anträffades runstenen 1860, liggande omvänd i prästgårdstrappan. Säve har blott avtecknat den hälft av stenen, som innehåller inskriftens början och slut. Nordenskjöld uppger, att båda hållarne varit använda till trappsten. Genom adj. K. A.